

„Horthy Miklós katonája vagyok...” (Bevezető gondolatok)

Az így kezdődő dalocskát gyermekkoromban mind daloltuk – majd sokan elfelejtették. Nemrégiben írta a kormányzóhelyettes özvegye, hogy apósa holmiját valamely múzeumunkban leadta és ott feltűnt egy igen segítőkész öreg munkás. Amikor köszönte szívességét, a vén hadfi csendesen mondta: én is az ő katonája voltam.

Az Ő katonája – de még özvegye s gyermeke is – az utóbbi évtizedek rongylabdája volt. Ha ma bemegyek egy ragyogó nagy budapesti könyvpalotába, a „történelem” feliratú polcra Hitler legalább négy-öt, díszes kivitelű könyv címlapjáról néz rám dühösen. Ha Horthyval foglalkozó könyv iránt érdeklődöm, akkor tétován keresgélnek a nyilvántartásban, majd ajánlanak más boltot, ahol talán árulnak ilyesmit.

Naponta jön a hír, hogy egy nemrég épült iskola, vagy ovoda összeomlik, beszakad, életveszélyessé válik. Gróf Klébelsberg Kunó idején épült sokezer iskola máig ragyogóan áll – még az Alföld tanyavilágában is – legfeljebb ma már nem iskola működik benne.

Kötetünk anyagát adó két rendezvényünkön megkezdtük a kor tudományos feldolgozását. A második összejövetel helyi rendezését, kezdeményezésére a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemre bíztuk. A kezdés előtt néhány nappal kitiltottak onnan benünket, 2010. októberében. Akkor volt éppen tízéves a kettőnk között kötött együttműködési szerződésünk. Az utolsó pillanatban új helyszínt kellett találnunk. Dolgozatukat csak egyesületünk tagjai adták le, így kötetünkben csak az szerepel.

Még mindig sok a kérdés és még mindig kevés a válasz. Legyőzték vagyunk és talán még mindig nem született meg a mi Münhausen bárónk, aki kiránt bennünket a mocsárból – de lovastól!

Ha Isten segít, folytatjuk munkánkat.

Budapest-Zürich, 2011. jégbontó hava.

Csihák György

Megjegyzés: A kötet szerkesztői lezárása után három dolgozat érkezett az egyetem előadóitól; a tartalomban így ez az utolsó három dolgozat.

Horthy Miklós bevonul Budapestre 1919. november 16-án